

πρῶν, εἶδεν ἐαυτὴν ἐκτεθειμένην εἰς τὰ περίεργα ἐκεῖνα ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο γνωρίζω καλλίστα τὸν χαρακτή-  
 ῥα σας... καὶ οἷος παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε ἀπὸ τοῦδε  
 τὰς εὐχαριστίας μου... Ἡθέλαιε μὲ ὑποχρεώσει  
 ἀποδίδοντές μοι τὴν τελευταίαν αὐτὴν χάριν... εἰς ἀν-  
 ταμοιβὴν τῶν φροντίδων ἃς κατέβαλον διὰ τὴν ἀνα-  
 τροπὴν σας.

«Στρατηγὰ, εἶπον, ἰδοὺ τὰ ὑποκτα πρόσωπα, τὰ  
 ὅποια μὲ διατάξατε νὰ συλλάβω καὶ νὰ φυλακίσω πρὸς  
 ἐκτέλεσιν τῆς ἀποράσεως τῆς συνόδου.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Οὐέρτας μὲ φωνὴν σταθεράν,  
 ἀν καὶ ἐπαισθητῶς τεταραχμένην. Εἵμαι τὰ μέγιστα  
 εὐχαριστημένος διὰ τὸν ζήλόν σου. Μεχριτοῦ λάθης τὴν  
 ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ κοινοῦ, δέχθητι τὴν εὐκρινὴν  
 μου εὐαρέσκειαν ἐνώπιον τῶν συναδελφῶν σου...  
 οἷναι, πέπεισμαι, ἐξηκολούθησε μετὰ πικρᾶς εἰρωνίας,  
 ἤθελον φανῇ ἄξιοι παρομοίων εὐχαριστήσεων ἐν τοιαύτῃ  
 περιπτώσει.

— Μὰ ἐπερίπαιξεν, εἶπεν ὁ Φερνανδέζος πλησίον  
 μου· καὶ ἔχει δικαίον.

Ἄλλ' ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ Οὐέρτα εἶχε προσβάλ-  
 λει τὸ οὖς τῆς Ἰνέσας. Ἀνεσκήρτησεν ἅμα τῇ πρώτῃ  
 λέξει, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, προσήλωσε πρὸς αὐτὸν  
 τοὺς ἀποπεπλανημένους ὀφθαλμοὺς τῆς. Βλέπων τις  
 αὐτὴν τότε φρίττουσαν εἰς τὰς σκληρὰς λέξεις τοῦ Οὐ-  
 έрта, ἤθελον εἶπει, ὅτι ἐκείνη αὐτῶν εἰσῆρχετο εἰς τὴν  
 πάλλουςαν καρδίαν τῆς ὡς σίδηρος πεπυρακτωμένος.

«Αὐτὸς εἶναι! ὑπετραύλιζε μετὰ παραφορᾶς. Εὐ-  
 χαριστεῖ! αὐτὸς ὅστις... Ἄ!·

Ἐξέφερε γραυγὴν σπαρακτικὰρδιον, ἔκλεισε τοὺς ὀ-  
 φθαλμοὺς, ἐστήριξε τὰς τρομάδεις χεῖράς τῆς ἐπὶ τοῦ  
 στήθους, καὶ κατέπεσεν ὑπὲρ. Ὁ πατὴρ τῆς ἔτεινε  
 τοὺς βραχίονας καὶ τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ  
 ἀνάσθητον. Ὁ Οὐέρτας ἔκαμε κίνησιν διὰ νὰ δρᾷ-  
 μὴ πρὸς αὐτὴν, ἀλλὰ κατέστειλε τὸ αἰσθημά του,  
 καὶ ἔμεινεν ἀνάλγητος. Στιγμὴ περιεργείας καὶ ταρα-  
 χῆς ἐπέστη ἐν τῇ συνελεύσει, ἀλλὰ βαθμυδὸν κατε-  
 σιγάζθη.

Ὁ Δὸν Ἀλβαρέζος, ὑποστηρίζων τὴν θυγατέρα  
 του εἰς τὰς ἀγκάλας, ἐπροχώρησε θήματ' αἰνὰ, καὶ  
 ἀπεμακρύνθη τῶν στρατιωτῶν, οἷναις περιστοιχίζον-  
 τοὺς ὑποδίκους.

— Τίς εἶναι ἐδῶ ἀρχηγός; εἶπε μὲ ὕψος γαλή-  
 νιον καὶ δλίγον ὑπεροπτικόν.

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Οὐέρτας· μὴ φο-  
 βεῖσθε... σήμερον. Μὴ ὑποκτείνετε πλέον δολο-  
 φονίαν.

Θαυμάζω! ἀντεῖπεν ὁ Ἀλβαρέζος μετὰ πικρίας.

— Ὅχι, κατηγορεῖσθε... καὶ δύνασθε νὰ ὑπε-  
 ρασπισθῆτε.

— Ἄ!... ἐνοῶ, τότε εἰπέτε κάλλιον ὅτι κατέδι-  
 κάσθην! τὸ ἐπερίμενα τοῦτο· λοιπὸν πότε καὶ ποῦ;

— Τοῦτο δὲν ἐξαπατᾶται ἀπὸ ἐμὲ μόνον· ἀπεκρίθη  
 ὁ Οὐέρτας, οἷναις ἡ φωνὴ ἔτρεμε καὶ ἐξηθῆναι παρὰ  
 τὰς προσπάθειάς του. Ἡ συνέλευσις θέλει ἀποφασίσει.

— Λυποῦμαι πλὺ, ἐπανελάθεν ὁ Ἀλβαρέζος διὰ  
 τοῦ αὐτοῦ ὕψους, διότι τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, καὶ  
 δὲν ἀμυβᾷλλω οἶ το καὶ ὑμᾶς καταβάλλετε πᾶσαν  
 προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς ταχίας ἐκτελέσεως Νομίζω

ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο γνωρίζω καλλίστα τὸν χαρακτή-  
 ῥα σας... καὶ οἷος παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε ἀπὸ τοῦδε  
 τὰς εὐχαριστίας μου... Ἡθέλαιε μὲ ὑποχρεώσει  
 ἀποδίδοντές μοι τὴν τελευταίαν αὐτὴν χάριν... εἰς ἀν-  
 ταμοιβὴν τῶν φροντίδων ἃς κατέβαλον διὰ τὴν ἀνα-  
 τροπὴν σας.

Ἐνῶ ὁ Ἀλβαρέζος ἐπρόφερε τὰς σκληρὰς ταύτας  
 λέξεις, εἶδον τὸν Οὐέρταν ὠχρίωντα, φρικιῶντα καὶ  
 κλονιζόμενον.

— Δὸν Ἀλβαρέζε, εἶπεν ὁ Δὸν Διέγος προχω-  
 ρήσας πρὸς αὐτόν, πρέπει νὰ μείναιτε εὐχαριστημένος!  
 Εἶδαιε τὸν καρπὸν τῆς προσδοσίας, τὸν ἐμφύλιον πό-  
 λεμον, τὴν αἵματοχυσίαν, τὴν κατερῆμωσιν, τὴν  
 καταστροφὴν τῆς πατρίδος σας. Παρευρέθητε εἰς τὸν  
 θρίαμβον τοῦ ξένου, καὶ ἐπανηγυρῆσατε μετ' αὐτοῦ  
 τὰ αἰσχρὰ αὐτοῦ κρόνια, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος,  
 καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως ἦλθε· ἐνώπιον ἡμῶν μίλ-  
 λετε νὰ δώσητε εὐθύνας.

Ὁ Οὐέρτας ἀναστὰς τότε θιαίως, διέκοψεν αὐτὸν  
 διὰ φωνῆς πεπιγμένης ὑπὸ ὀργῆς.

Ὁ Δὸν Διέγος, ἀνέκραξε μὲ τινα ἀπειλητικὴν χειρο-  
 νομίαν, ὁ αἰχμάλωτος οὗτος δὲν σᾶς ἀνήκει! Ὁρεῖλε-  
 τε νὰ ἐπικαλεσθῆτε ἐπιμονώτερον τὴν μνήμην σας,  
 καὶ νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι χρεωστεῖτε νὰ μοι δώσητε λό-  
 γον διὰ τί! Ἡ ὑπόθεσις, ὡς βλέπετε, δὲν ἐξεκαθαρίσθη  
 εἰς ἐμὲ μεταξὺ μας, καὶ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι θέλει  
 προηγήθῃ πάσης ἄλλης ὑποθέσεως.

Ὁ ἐξευτέλις! ἐψιθύρισεν ὁ Δὸν Ἀλβαρέζος ἀ-  
 ναψὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Νὰ κατα-  
 τήσω ἀνικείμενον ἔριδος! Θεέ μου! δι' αὐτὸ ἐρείς-  
 θης τὰς πολιὰς μου τρίγας! Λοιπὸν, εἶπε στρα-  
 φεῖς πρὸς τὸν Οὐέρταν μὲ ὕψος ὁπωσοῦν περιφρο-  
 νητικόν, λοιπὸν εἰς ὑμᾶς ἀνέκω!

— Ἀνῆλθε εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ τόπου.

— Διερχόμενος πρῶτον διὰ σοῦ. Ὁ Ἰσπανία, ὃ  
 μέγα καὶ ἰσχυρὸν ἔθνος, ἀκούεις, αὐτὴν τὴν βλαστη-  
 μίαν; Ἰδοὺ, οἱ ἀντεπρόσωποι σου! Λοιπὸν, ἐξηκολού-  
 θητε, εἰς ἐπὶ πρέπει ν' ἀπειθῶνθῃ.

— Ναί εἰς ἐμὲ... ὡς πρόεδρον τῆς συνελεύσεως,  
 ὡς ἀντεπρόσωπον τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας... Μί-  
 χρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐκδόσεως τῆς καταδικαστικῆς  
 ἀποράσεως ἔχετε τὴν προστασίαν μου, διότι μέχρι  
 τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ νόμος σᾶς θεωρεῖ ἀθῶον, καὶ  
 θέλω καταστήσει σεβαστὸν τὸν νόμον. Εἶσθε προφυ-  
 λαγμένοι πάσης προσβολῆς.

— Ἀπαγε! εἶπεν ὁ Ἀλβαρέζος... ἡ προ-  
 στασία σου εἶναι χειρίστη πατῶν.

Βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμε ἐπὶ τοῦ Οὐέρτα ἡ τελευ-  
 ταία αὕτη ἀπάντησις. Ἐπαλινδρόστηεν, ἔφρινεν ἄκων  
 τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐπανελάβε μετὰ μίαν  
 στιγμὴν διὰ φωνῆς διακεκομμένης.

Ὁ Δὸν Ἀλβαρέζε... δὲν εἶσθε γενναῖος. Μὲ ὑ-  
 βρίζετε, καὶ ὅμως εἶσθε εἰς θέσιν... ἥτις δὲν μοι  
 ἐπιτρέπει οὔτε νὰ ὀργισθῶ, οὔτε νὰ ζητήσω ἱκανο-  
 ποιήσιν. Εἵμαι ἀφωτισμένος εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ  
 πρὸ πολλοῦ ἐθυσίασα ὑπὲρ αὐτῆς τὰ προσφιλέστερά μοι  
 αἰσθήματα... τὰ πάντα εἵμαι ἐτοιμὸς νὰ ὑποστῶ ἐν  
 ὀνόματι τῆς πατρίδος μου.